

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 9 (Det levende væsen og døden) – Lektion 39

Den første sfære som “Paradis”

26.

Vi skal nu søge at tage hensyn til det forhold, at studiet af de nærmest foregående lektioner muligvis har medført den forestilling hos læseren, at begrebet “den første sfære” er ensbetydende med skærsild eller helvede og dermed, at dette begreb slet ikke kan sættes i forbindelse med udtrykket “Paradis”. En sådan opfattelse er nemlig ikke rigtig, selv om det skal indrømmes, at netop skærsilden optager en ganske betydelig del af “pladsen” i den første sfære, fordi denne først og fremmest er et område, hvor sjælene efter behov skal lutres og beredes til oplevelsen af den virkelige åndelige verden, af Guds rige. Den første sfære rummer nemlig også i meget høj grad et paradisorråde således at forstå, at nævnte sfære byder på betingelser for oplevelsen af en tilstand af den højeste lykke, salighed og harmoni. Dette beror på, at den første sfære ikke blot er et “sted”, hvor de levende væseners udpræget fysiske interesser kan dyrkes i negativ forstand. Den er også et område, hvor disse interesser kan dyrkes i positiv forstand.

At de udpræget fysiske interesser også kan dyrkes i positiv forstand vil sige, at de kan udfoldes på en måde, der udelukkende leder til oplevelsen af lykke, glæde og inspiration og dermed altså på en måde, der ikke i sit slutfacit fører til oplevelsen af ulykkelighed, depression og livslede – altså til oplevelsen af skærsild eller helvede. De udpræget fysiske interesser kan med andre ord også dyrkes på en måde, der er ensbetydende med, at den første sfære opleves som et lyst og strålende paradis.

27.

Det skal nu betones, at fundamentet for den første sfæres fremtræden som paradis i virkeligheden er nøjagtigt det samme som det, der betinger denne sfæres fremtræden som skærsild eller helvede, nemlig den åndelige materies letbevægelighed og dermed dens villighed til at lystre bevidsthedsorganernes forskellige indstillinger. Thi i kraft heraf foreligger der (som allerede antydnet i lektion 36) grundlag for skabelsen af en fysisk idealtilværelse, hvorved altså forstås en tilværelse, der helt er i kontakt med væsenernes samlede fond af fysisk betonedede ønsker og begær. Lige meget hvilket ønske, der stilles ind på, så vil det nu kunne opfyldes, og det hvad enten det pågældende ønske er af sund eller usund karakter. Men som man på den anden side vil forstå, betinger netop dette forhold altså det forhold, at grundlaget for den første sfæres fremtræden som skærsild og paradis er det samme – at der ofte kun er et hanefjeds afstand mellem just paradis og skærsild i den første sfære.

28.

Man kan nu spørge, hvad det egentligt er, der bestemmer, om den første sfære skal opleves som paradis, eller den skal opleves som helvede?

I fortsættelse af, hvad der allerede i lektion 36 er kommet til udtryk vedrørende dette spørgsmål, skal det oplyses, at det er det enkelte levende væsens evne til i videste forstand at holde sig fri af konflikter med tilværelsen og dens love, der er bestemmende for, i hvilken udstrækning det skal opleve den første sfære som henholdsvis paradis eller skærsild. – Tager man f.eks. dyrene, så vil man bemærke, at disse under hensyntagen til deres særlige udviklingstrin i overvejende grad præsterer en livsførelse, der helt automatisk er i harmoni med tilværelsen og dens love, og som i

kontakt hermed i overordentlig vid udstrækning er konfliktfri. Og set fra den kosmiske bevidstheds udsigtpunkt gælder det da også for dyrenes vedkommende, at de så godt som helt er fritaget for at opleve den første sfære som skærsild, hvorimod de næsten udelukkende oplever den som et paradys i den forstand, at de nu fører en fra et dyrs synspunkt fuldstændigt problemfri fysisk idealtilværelse. Der er ikke længere nogen farer, der lurer på det. Der er ingen problemer med at skaffe sig føden. Kort sagt, dets omgivelser viser sig for det i en skikkelse, der helt er i kontakt med dets dybeste og af selvopholdelsesdriften dikterede fysiske ønsker og interesser. Og dette sker altså, fordi disse omgivelser jo i overvejende grad bygges op af dyrets egne bevidsthedsorganer og dermed præges af dets egne dybeste behov og ønskedrømme.

Ligeledes for det primitive naturmenneskes vedkommende. Også det lever under hensyntagen til dets særlige udviklingstrin en tilværelse, der i overvejende grad er i overensstemmelse med de gældende livslove, og som i kontakt hermed er relativt konfliktfri. I lighed med dyret praktiserer det ganske vist en livsform, hvor det dræbende princip i overvældende grad er inddraget. Men det ved ikke af nogen anden mulighed og har i henhold hertil automatisk udformet en moral eller holdning til tilværelsen, hvor dyrkelsen af netop det dræbende princip indtil hundrede procent er retfærdiggjort, ja, ligefrem idealiseret. Og rent bortset fra de umiddelbart ubehagelige virkninger, denne dræbende livsholdning naturligvis jævnlige må give anledning til, bliver væsenerne herigennem i stand til at kunne føre en næsten helt konfliktfri tilværelse. Det er da også for disse væsenstypers vedkommende karakteristisk, at de så godt som helt er fritaget for at opleve den første sfære som skærsild eller helvede, hvorimod de næsten udelukkende oplever den som paradys. Indianeren indgår til de evige jagtmarker med alt, hvad disse ifølge hans forestillinger rummer af muligheder for en ideel indianertilværelse. Vikingen indgår til sit blodige Valhal, hvor kæmperne i glorværdig kamp dræber hinanden om dagen for ikke desto mindre at mødes i festligt lag om aftenen, hvor der svælges i mjød, flæsk, heltekvad og skønne valkyrier, og således fremdeles. Der findes et paradys for enhver væsenstype og for enhver bevidsthedsindstilling, når blot nævnte bevidsthedsindstilling er konfliktfri.

Retter man nu opmærksomheden mod det såkaldte civiliserede menneskesamfund, viser situationen sig straks mere ugunstig. Her fører væsenerne en ikke så lidt kompliceret tilværelse, ligesom de her har fået et ganske betydeligt bevidsthedsmateriale at jonglere med, og ydermere et bevidsthedsmateriale, der ofte fremviser indbyrdes modstridende og dermed konfliktbetingende komponenter. I kontakt hermed viser det sig da også yderst problematisk for det civiliserede menneske at gennemføre en konfliktfri tilværelse. Fra det samfund, vi selv som enkeltpersoner lever i, har vi indgående kendskab til dette forhold.

Det er os således bekendt, at dette samfund så langt fra kan rose sig af at være konfliktfrit. Der er tværtimod tale om forekomsten af konflikter i en ganske overvældende grad, konflikter af moralsk natur, konflikter af psykologisk natur, konflikter af religiøs og livsanskuelsesmæssig natur, konflikter af økonomisk, juridisk og kriminel natur, konflikter af national og international natur, konflikter i ægteskaberne og konflikter på arbejdsmarkedet o.s.v., o.s.v. Ja, selv konflikter i individernes egne legemskulturer forekommer i overvældende grad, hvilket bl.a. nødvendigheden af de mange hospitaler, sindssygehospitaler og åndssvageanstalter er vidnesbyrd om. Og naturligvis kan denne omfattende konfliktsituation ikke undgå at kaste dønninger ind i den åndelige verdens første sfære. Det er da også karakteristisk, at netop det civiliserede menneske repræsenterer den af samtlige væsenstyper, der har de største skærsildsproblemer at kæmpe med og dermed den væsenstype, der har størst vanskelighed ved på naturlig og umiddelbar måde at skaffe sig adgang til den første sfæres paradysområde eller paradyszone (se zone "c" på symbolskitsen (foregående lektion)).

29.

Til belysning af konflikten betydning for et givet væsens tilknytning til den første sfæres to generalområder – skærsildsområdet og paradisosområdet – skal følgende eksempel anføres.

Vi tænker os et menneske, hvis eneste virkelige interesse i den fysiske verden er at samle penge og andre værdigenstande, altså et menneske af den type, man kalder en gnier.

Dette menneske dør den første død og ankommer til den åndelige verdens første sfære. Her vil vedkommende fortsat dyrke sin primære interesse, nemlig at samle penge og værdigenstande, og omgivelserne antager hurtigt karakter og præg af denne særlige aktivitet og beskæftigelse. Til at begynde med vil den pågældende gnier i og for sig være placeret i den første sfæres paradisosråde i den forstand, at han pludselig er i stand til at føre en til hans begreber svarende fysisk idealtilværelse. Han har fuldstændig fri adgang til at dyrke sin hovedinteresse, og hans held med at få den til at bære frugt er simpelthen enestående. Penge og andre værdigenstande hober sig op omkring ham i et tempo, som er lige ved at tage vejret fra ham. – Men så indtræder konflikten! Under indtryk af de mange værdier, som efterhånden er kommet i hans varetægt, begynder han at tænke på det betimelige i at sikre sig mod tyveri og røveriske anslag. Og aldrig så snart er bevidstheden ført ind på dette spor eller denne negative bølgelængde, førend han pludselig ikke længere befinder sig i paradiset, men derimod i skærsilden eller helvede. Thi bevidstheden begynder nu intenst at producere situationer i den åndelige materie, der alle sammen består i, at der fra omgivelsernes side gøres forsøg på at frarøve ham hans værdier. Og rent bortset fra de indslag af vold, dramatik og dysterhed, som via den pågældende gniers eget tankesystem inkorporeres i disse ydre situationer og scenarier, medfører oplevelsen af de omhandlede situationer, at han i stadig højere grad mobiliserer en indre fjendtlig indstilling til omgivelserne. Og hermed er fundamentet til et stærkt og betvingende skærsildsfængsel tilvejebragt, et skærsildsfængsel, som med tiden bliver stadig mere tæt og uhyggeligt, ligesom atmosfæren deri bliver stadig mere negativ og uforsonlig. Tilværelsen vil nemlig herefter forme sig som en stadig mere og mere forbitret kamp med omgivelserne og dermed som en stadig mere og mere fjendtlig holdning overfor disse omgivelser. I alt og alle ser gnieren kun foreteelser, som han føler grund til at mistro, hade og bekæmpe. Men da i virkeligheden de pågældende scenarier og situationer jo udgør ydre udslag af det pågældende væsens egen indre natur, er det i virkeligheden denne sin egen indre natur og dermed dybest set sig selv, vedkommende gnier mistror, hader og bekæmper. Og at en sådan situation, alt taget i betragtning, må føre til oplevelsen af det dybeste mørke, den dybeste ulykkelighed, depression og hjælpeløshed, er ikke vanskeligt at indse.

Men som vi forstår, er det netop også denne tilstand, der skal nås, og dermed denne tilstand, det er skærsild zonens opgave at etablere. Thi gennem skabelsen af denne er det jo, som vi i lektion 38 har set det, at væsenet modnes til at gennemgå den anden død og dermed modnes til at modtage hjælp og befrielse udefra.

30.

Som det vil kunne forstås, er det konflikten, der i forbindelse med det højere civilisationsmenneskes hele komplicerede, men samtidigt kosmisk ufærdige natur bevirker, at skærsilds tilstanden opstår. Og som det dermed også vil kunne forstås, gives der lige så mange veje til skærsilden, som der findes konfliktmateriale i det enkelte væsens bevidsthed. Hvad det derfor må gælde om for den enkelte, for så vidt man ønsker at undgå en skærsilds oplevelse af en eller anden art, er naturligvis i tide at få udrenset bevidstheden for eventuelt konfliktmateriale. Dette er ganske vist lettere sagt end gjort, men der gives dog ingen anden vej. Og det tjener til at underrette hver enkelt af os om, at vi har god grund til at arbejde med os selv i hverdagen. For det er naturligvis her, tiden og stedet er inde til at

tage kampen op; den kamp, der ene af alle former for kamp med sikkerhed fører til fred. – Det er jo i vid udstrækning for sent, når man ved livets afslutning ér ankommet til den første sfære.

31.

Nu er det naturligvis ikke alt konfliktmateriale, det står i et menneskes magt at få udryddet fra bevidstheden i et enkelt fysisk liv, og det skulle derfor synes umuligt at undgå skærsilden i en eller anden udstrækning. Dette er ganske vist også rigtigt, men det skal dog kraftigt betones, at der i allerhøjeste grad består muligheder for på effektiv vis at tage brodden af denne uundgåelige skærsilds oplevelse, således at den blot kommer til at forme sig som en naturlig og nødvendig omstilling til den ventende paradistilværelse, en omstilling, der med Bibelens ord kan udtrykkes som bryllupsklædningens iførelse. For det religiøst troende menneskes vedkommende er der – i hvert fald inden for den kristne verden – for det første sakramenterne og den derigennem på suggererede forestilling om at have fået Guds absolutte forladelse for de synder, man mener at have begået (hvilket dog, som vi allerede har set det, ikke i alle tilfælde er helt effektivt). Og for det ikke-troende, men dog religiøst indstillede menneskes vedkommende består der den mulighed (som forøvrigt også den religiøst troende med virkeligt udbytte kan drage fordel af), at vedkommende i det daglige træner sig i dén indstilling, der hos kineserne er kommet til udtryk gennem de vise ord: “Det er senere, end du tror” – altså den indstilling, at dagen i dag måske er den sidste, man i denne inkarnation har at opleve, og at det derfor er godt at være beredt. Og at være beredt vil her i denne forbindelse sige, at man hver dag gennem bønnen i samråd med Guddommen gør sit regnebræt op, at man ærligt og villigt vedgår sig de ting, man i dagens løb skulle have gjort anderledes, og hertil beder om i gentagelsestilfælde at måtte få inspiration og styrke til at kunne opnå et bedre resultat. Gennem denne indstilling kommer man nemlig på en meget værdifuld måde ind på livet af sig selv, ligesom man får opdyrket den kunst at kunne henvende sig i fortrolighed og ligefremhed til Gud med sine problemer og vanskeligheder. Og det endelige resultat af denne kombination er det betydningsfulde, at bevidstheden i vid udstrækning udrenses for, hvad man kunne kalde “det ufærdige sinds byrder” – altså for konfliktmateriale – samtidig med, at den fyldes op med en atmosfære af sund og naturlig sagtmødighed, nemlig den sagtmødighed, der giver sig udtryk i, at man villigt og gerne vedgår sig sin naturs medfødte begrænsninger. – Men hvad der dog må betragtes som det vigtigste resultat af den her skitserede bevidsthedsindstilling er den sunde og naturlige indstilling på Guddommen, nemlig den der består i, at Gud opfattes som et væsen, der på den ene side i givet fald både kan og vil hjælpe, der hvor egne kræfter og evner ikke slår til, og som man på den anden side kan henvende sig til i ligefrem fortrolighed, akkurat som man i hverdagen i ligefrem fortrolighed kan henvende sig til et medmenneske, der har ens tillid. Med denne indstilling i stadig beredskab vil intet væsen nogensinde kunne synke så dybt ned i skærsildens fængslende hængedynd, som tidligere beskrevet. Thi da er man allerede på forhånd indstillet på og trænet i at modtage Guds hjælp, ligesom det er vanebevidsthed hos én på sund og naturlig vis både at have overblik over sin livsførelse og at have indblik i sin naturs begrænsninger. Da vil man kort sagt meget hurtigt under sit ophold i den første sfære – ja, i virkeligheden allerede før den første døds fuldbyrkelse sende sin bøn om hjælp og støtte mod Guddommen og dermed åbne sig for den eller de skytsengle, gennem hvilke den samme Guddom definitivt befrier én for al tilknytning til den første sfæres skærsildszone, således at man herefter udelukkende kan fremtræde som tilknyttet paradiset eller Guds rige.

Med andre ord: gennem træning i at indstille sig på Gud som et væsen, der er indbegrebet af kærlighed, magt og visdom samt indbegrebet af trang til at tilgive, hjælpe og beskytte, består der en udtalt mulighed for at beskytte sig mod at skulle opleve skærsilden i henhold til dén kosmiske ufærdighed, man i realiteten udviser.

32.

Det byder altså på større vanskelighed for det moderne civilisationsmenneske at få konsolideret sin tilknytning til den første sfæres paradisoråde, end tilfældet er for dyrenes og de primitive naturmenneskers vedkommende. Thi medens disse sidstnævnte via den første død så at sige fødes direkte ind i dette paradisoråde, må det civiliserede menneske på grund af de foran anførte omstændigheder gennemgå en mere eller mindre omfattende skærsildsproces, der dog, som det vil forstås, i virkeligheden er en renselsesproces. – Dog, på grund af tilstandens utilfredsstillende karakter vil alle mennesker i løbet af forholdsmæssig kort tid have overstået deres skærsild, og de vil herefter for en tid leve som permanent tilknyttede den første sfæres paradisoråde.

Og hvordan former så tilværelsen i dette paradisoråde sig for det moderne civilisationsmenneske?

Ja, her kommer vi til et emne så righoldigt på eksempler, at det uden vanskelighed ville kunne give stof til skabelsen af et stort bibliotek. Thi den første sfæres paradisoråde byder som allerede flere gange bemærket på muligheden af at føre en fysisk betonet idealtilværelse; og hvad der må opfattes som en sådan idealtilværelse er jo i allerhøjeste grad forskelligt fra menneske til menneske, jævnfør den store individualitet, der på en lang række områder gør sig gældende moderne civilisationsmennesker imellem. Det afhænger helt og holdent af, på hvilke områder deres positive behov, begær og interesser ligger.

Generelt kan det dog siges, at der ingen grænser er for den udstrækning, i hvilken disse positive bevidsthedsmomenter kan imødekommes i den første sfæres paradisoråde men altså her med den forskel fra skærsildsområdet, at der ikke kan opstå den overmætning, der uundgåeligt fører til livslede. Og dette skyldes simpelthen, at væsenerne i den første sfæres paradisoråde først og fremmest lever for hinanden, i modsætning til skærsilden hvor de jo først og fremmest lever for sig selv. Indtrådt i paradisorådet er motivet for al aktivitet dette ene, at være til glæde og velsignelse for næsten, at anvende alle sine skabende evner i et storstilet forsøg på at tjene og kærtegne næsten og derigennem dokumentere sin sympatiske følelse for denne – eller rettere disse. Thi den sympatiske indstilling angår her overhovedet alle de medvæsener, med hvilke der kan opnås kontakt.

At oplevelsen af en sådan tilstand må forekomme paradisisk er ikke vanskeligt at indse. Thi man behøver bare at tænke på, hvad det ville betyde, dersom sådanne forhold var rådende på jorden. Tænk, hvis det højeste ideal på jorden var dette til stadighed at have mobiliseret alt, hvad man råder over af skabende evner, talenter og kræfter, af intelligens, følelse, erfaring, charme og materiel indflydelse m.v. til fordel for det ene formål, i videst mulig udstrækning og på så genial og raffineret en måde som overhovedet muligt at lade det komme enhver til gode, som man fik lov at møde på sin vej. Tænk, hvis indstillingen menneske og menneske imellem var den, at man i mødet med hinanden så en kostelig lejlighed til at udveksle kærtegn og derigennem få afløb for den sympati og kærlighed, der varmer og flammer i bevidstheden. Der ville simpelthen være tale om en helt anden verden end den, vi nu kender til, en verden, om hvilken man med Nazaræeren kunne sige, at den ikke er af den, i hvilken vi i dag fører vores tilværelse. Thi den minder ved nærmere eftersyn langt mere om skærsildszonen og dennes atmosfære, end den minder om paradys; og den gør det forøvrigt af den selv samme grund: man er i hovedsagen kun optaget af sig selv. Men takket være det indgreb, som fra skytsenglenes side udføres under den anden døds proces, skabes der som tidligere oplyst en sådan midlertidig drejning af bevidsthedstendensen, at en kortere eller længere tilknytning til en åndelig verdens paradys bliver mulig.

33.

Nu må man naturligvis ikke tro, at den første sfæres paradisoråde er et område af utålelig sentimentalitet og tåbelig tossegodhed. Og lige så lidt må man tro, at den for alle mennesker af den

her berørte kategori former sig på samme måde. Nej, for det første tager den sig for de enkelte mennesker vidt forskellig ud, og for det andet må man gøre sig klart, at kærligheden dyrkes på en måde, der overhovedet intet har med sentimentalitet og tossegodhed at gøre. Hvad der er tale om er slet og ret dette, at væsenerne er udrensede for alle deres lavere bevidstheds tendenser således, at de tilbage kun har deres allerbedste og mest tiltalende anlæg og egenskaber at bringe til udfoldelse.

Det vil sige, at de tilbage kun har de egenskaber, der på alle livets områder lader dem fremtræde som det livgivende princips repræsentanter og tjenere og dermed som livgivende, mentale sole for hinanden. Man omgås så vist i vid udstrækning hinanden, som det er tilfældet i den fysiske verden. Man værdsætter materiens muligheder og dyder, akkurat som det er tilfældet i den fysiske verden. Man fører selskabelig omgang med hinanden, udfører et efter de nye forhold afstemt nyttigt, "dagligt" arbejde (f.eks. skytsengle tjeneste), man dyrker sport, hobbyer, turisme, kunst, litteratur, musik, videnskab og forskning m.m. Men grundtonen i det hele og drivkraften bag alt er trangen til at være til glæde og velsignelse for omgivelserne. Denne trang er selve ledemotivet for aktiviteten ligeegyldigt på hvilket område, den udfoldes. Den gennemsyrrer alt i den nye "hverdag" og giver sig gang på gang udslag i stadigt nye ærlighedsmanifestationer. Den nævnte trang spiller med andre ord i den åndelige verdens paradisoråde nøjagtigt den samme rolle, som tilfældet er med indstillingen til begrebet penge i vores fysiske verden.

Her er det pengene, der enten direkte eller indirekte er drivkraften bag så at sige ethvert initiativ, der bliver taget. Men dér er det altså næstekærlighedsfølelsen. Og hvad angår materien betragtes den ikke som et mål i sig selv, men blot som det nødvendige middel, der skal til, for at kærlighedsfølelsen kan bringes til udtryk. Hvad der anses for målet er her det levende medvæsen. Det er dette og dyrkelsen af det, der er genstand for hele ens attrå, og ikke materien, således som det jo i vid udstrækning er tilfældet i den fysiske verden. Nej, materien er kun midlet, gennem hvilket målet kan nås, og dette middel har endog kun værdi i henhold til det skabende ophavs personlige, skabende begavelse. I den åndelige verden er det altså ikke penge, der tæller. Det er det levende væsens skaberevne i kærlighedens tjeneste. Thi den er alene det redskab, gennem hvilket materien kan beherskes og dermed det redskab, gennem hvilket kærlighedsspillet i stadigt nye og atter nye variationer og ikklædninger kan sættes i scene. Netop skaberevnen med dens beholdning af talentkerner udgør den skat, der tæller i himlen, og som møl og rust ikke kan fortære. – Man vil sikkert kunne forstå, at udtrykkene "Paradis" og "Guds rige" så langt fra betegner nogen overdrivelse af den virkelighed, de står som begreber for.

34.

Et helt kapitel for sig er de mange religiøse paradissfærer eller paradistilstande. Disse opretholdes på grundlag af de forestillinger, som mennesker gennem de forskellige religionsstiftere og disses disciple og forkyndere op gennem tiderne er blevet påført.

Således kender de fleste af os, der lever på disse breddegrader, fra vores kristne børnelærdom til et vist udvalg af sådanne paradisforestillinger. Og det samme gælder for alle andre menneskers vedkommende, for så vidt de har været genstand for religiøs påvirkning. For til hver eneste eksisterende religion knytter der sig forestillinger om et paradisisk liv hinsides døden, hvilket forøvrigt til trods for deres indbyrdes formelle forskelle så at sige alle er fælles deri, at de er særdeles materialistisk betonedede. Det gælder for vort eget kristne paradiss' vedkommende, og det gælder ikke mindre med hensyn til f.eks. det muhamedanske paradiss. Disse paradiss repræsenterer i virkeligheden også blot en række eksempler på fysiske idealtilværelser af en særlig klasse, nemlig idealtilværelser, hvor der side om side med de gunstige materielle vilkår hersker en udpræget religiøs atmosfære.

Man må gøre sig klart, at disse religiøse paradistilstande i vid udstrækning er blandet sammen med paradistilstande af ikke-religiøs karakter, så sandt som de er dannede og opretholdt af jordiske mennesker, der til hverdag har deres bevidsthed mindst lige så meget beskæftiget med materielle, kunstneriske, videnskabelige og kulturelle gøremål m.v., som de har den beskæftiget med religiøse betragtninger. Det vil igen sige, at samtlige de i den første sfæres paradisoråde, der i en eller anden udstrækning har deres bevidsthed engageret i religiøse paradisforestillinger, samtidig hermed gennemlever en paradistilværelse, der henhører under de principper og retningslinier, som foran er beskrevet i stk. 31.

Med andre ord: foruden at opleve sine religiøse paradisforestillinger virkeliggørelse oplever den religiøst troende også en religiøst ubetonet fysisk idealtilværelse helt på linie med den, der er gældende for mennesker, der ikke besidder nogen religiøs overbevisning.

Konklusion

35.

Som det hermed fremgår, dølger der sig bag den første sfæres skærsildszone et paradisoråde, der ligeledes henhører under den første sfære, nemlig et paradisoråde hvor der er adgang til individuelt at opleve en fysisk idealtilværelse, og hvor selve den mentale atmosfære som følge af den gennem den anden død fuldbyrdede udrensning af bevidstheden er næstekærlighed i ordets allerskønneste betydning. Formålet med den enkeltes tilværelse er her i denne kærlighedens verden det ene, at være til udelt glæde og velsignelse for alt og alle i omgivelserne og at udnytte hele den personlige begavelse i denne vidunderlige sags tjeneste – og vel at mærke ikke af pligt, men af hjertets dybeste trang. Det er en verden, hvor det første og største bud i loven, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv, fuldbyrdes i en fylde, man i den prosaiske hverdag kan have svært ved at antage muligheden af. Det er en verden, hvor endog det kosmisk ufærdige, jordiske menneske på trods af sin almengældende dræbende natur samt alle sine mentale begrænsninger for en tid lever i lyset sammen med Gud. Og det er en verden, hvor det skuer livet og tilværelsen fra et så overlegent udsigtspunkt, at glæden, taknemmeligheden og betagelsen af sig selv får sætningen "alt er såre godt" til at fødes og springe frem af dets jublende hjerte. Thi det er for en stund ét med Gud og dermed ét med vejen, sandheden og livet. Det er tilbage hos Faderen.

Spørgsmål til lektion 39

- 1.a) Repræsenterer den første sfære et tilværelsesområde, hvor kun skærsildstilstande kan forekomme, og b) i benægtende fald: hvad byder den første sfære da yderligere på?
2. Hvad forstås ved, at de udpræget fysiske interesser dyrkes i positiv forstand?
3. Nævn venligst den faktor, der afgør, hvorvidt det er skærsilden eller paradiset, et givet væsen under sit ophold i den første sfære skal knyttes til.
4. Er det almindeligt, at dyrene i videre udstrækning kommer til at opleve den første sfære som skærsild eller helvede?
5. Spørgsmålet er en gentagelse af nr. 4, men gælder denne gang det primitive, humant upåvirkede naturmenneske?

6. Nævn venligst den væsenskategori, der i mest udpræget grad er henvist til at opleve den første sfæres skærsildszone?

7. a) Består der nogen mulighed for at forebygge et dramatisk ophold i den første sfæres skærsildszone, og b) i bekræftende fald hvilken?

8. Hvorfor fører dyrkelsen af materiens muligheder i den første sfæres paradisorråde ikke til overmætning og livslede, således som det uvægerligt er tilfældet i skærsildszonen?

9. Hvad er det primære motiv for et væsens aktivitet i den første sfæres paradisorråde?

10. Hvorpå beror de religiøse paradissfærer?

11. Forekommer de religiøse paradistilstande i renkultur i den forstand, at de er fri for indslag af ikke-religiøst betonedede, materialistiske momenter og aspekter?

Løsningen til lektion 38's opgavetillæg

1) a) Ja, gennem denne kan de skærsildsramte væsener udfries af deres trængsler

2) De skærsildsramte væseners følelse af ulykkelighed

3) Nødvendigheden af en institution, der kan sætte den anden dødsproces i gang

4) Suggestionens metode

5) Åndelige medvæsener – de såkaldte skytsengle – der føler trang til og har erfaring i at udføre befrielsesaktioner i den første sfæres skærsildszoner

6) Teknikken består i en række bestræbelser på at bortlede klientens opmærksomhed fra de skærsildsdannende interessesfærer plus en tilsvarende række bestræbelser på at henlede den samme klients opmærksomhed på dets forråd af positive interessesfærer. Endelig består metoden i en øjeblikkelig indskriden overfor ethvert tilløb til tilbagefald mod skærsildsinteresserne.

7) Fordi det i mental forstand regulært dør fra den verden, skærsildszonerne repræsenterer.

8) "Paradiset" eller "Guds rige"

9) Ja, nogle er så automatiserede, at de en vis tid formår det.

10) b) Den har faktisk noget med virkeligheden at gøre

P.B-J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus